

nr postanowienia o odmowie wznowienia postępowania w sprawie ŚP

Do

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Miasto
Adres siedziby SKO**

za pośrednictwem

Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej
Adres siedziby MOPS

ZAŻALENIE

na postanowienie Prezydenta Miasta **wpisz miasto** nr **wpisz nr postanowienia od którego składasz zażalenie** z dnia **wpisz datę sporządzenia postanowienia**, wydanej z upoważnienia przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w **wpisz miasto**, o odmowie wznowienia postępowania w sprawie nr **wpisz nr decyzji odmawiającej od 1 lipca 2013 ustalenie prawa do ŚP** o ustalenia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego od dnia 1 lipca 2013 r.

W imieniu własnym na podstawie art. 149. § 4 k.p.a zaskarżam **w całości** postanowienie Prezydenta Miasta **wpisz Miasto** wydane z upoważnienia przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w **wpisz miasto** z dnia **wpisz datę sporządzenia postanowienia** nr **wpisz nr postanowienia od którego składasz zażalenie** (jaki Strona odebrała w dniu **wpisz datę odebrania tego postanowienia**) odmawiające wznowienia postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Strony z dnia **wpisz datę złożenia do MOPS wniosku o wznowienie postępowania** o wznowienie postępowania administracyjnego (**wpisz nr decyzji odmawiającej od 1 lipca 2013 ustalenie prawa do ŚP**) w sprawie ustalenia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego od dnia 1 lipca 2013 r.

Postanowieniu temu **z a r z u c a m**:

- 1. obrazę prawa postępowania administracyjnego** przez błędną jego wykładnię a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 145a § 1 k.p.a **poprzez arbitralną odmowę wznowienia postępowania administracyjnego** pomimo wniesienia (**wpisz datę złożenia do MOPS wniosku o wznowienie postępowania**) żądania Strony w ustawowym terminie 1 miesiąca (art. 145a § 2 k.p.a.) od dnia publikacji w Dz. U. (23.10.2014, poz. 1443) **sentencji** wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21.10.2014 r. w sprawie oznaczonej K38/13, w którym podstawa prawna (art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych) wydanej decyzji administracyjnej nr **wpisz nr decyzji odmawiającej od 1 lipca 2013 ustalenie prawa do ŚP** z dnia **wpisz datę sporządzenia tej decyzji odmawiającej ŚP** o odmowie przyznania od 01.07.2013 r. prawa do świadczenia pielęgnacyjnego została uznana za **niezgodną** z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP,
- 2. obrazę prawa postępowania administracyjnego** przez niezastosowanie się do art. 6 k.p.a. oraz art. 16. § 1 k.p.a. (zdanie drugie) w związku z wnioskiem Strony z dnia **wpisz datę złożenia do MOPS wniosku o wznowienie postępowania**, zachowaniem przez Stronę terminu przewidzianego art. 145a § 2 k.p.a oraz w związku z **sentencją** wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21.10.2014 r. w sprawie oznaczonej K38/13,
- 3. obrazę prawa materialnego** przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 17 ust.

1b ustawy o świadczeniach rodzinnych w związku z **sentencją** wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K38/13 z dnia 21.10.2014 r., opublikowanym w Dz. U. z 2014, poz. 1443 z dnia 23.10.2014 r.

i na tej podstawie **w n o s z ę o**:

- a) **bezwzględnie** procedowanie nad zażaleniem z uwagi na fakt działania Organu I-ej Instancji na nieuzasadnioną zwłokę wznowienia postępowania, gdyż jako takie jest odbierane przez Stronę, bowiem Organ wydając przedmiotowe postanowienie działa poza granicami prawa, a konieczność złożenia przez Stronę zażalenia to wykorzystywanie przez Organ I-ej Instancji Organu Odwoławczego jako źródło właściwego stosowania prawa (dochodzi do formy swojego rodzaju poradnictwa prawnego „jak stosować prawo” przez konieczność wnoszenia przez Stronę zażalenia tak, aby Organ nie podnosił samodzielnie odpowiedzialności za wznowienie postępowania i wydanie decyzji administracyjnej),
- b) uchylenie zaskarżonego postanowienia, podjęcie samodzielnie postanowienia o wznowieniu przedmiotowego postępowania lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem wydania **bez zbędnej zwłoki** (proszę o zakreślenie terminu 7 dni) **postanowienia** na wniosek Strony z dnia [wpisz datę złożenia do MOPS wniosku o wznowienie postępowania](#) o wznowieniu postępowania administracyjnego w określonej sprawie.

UZASADNIENIE

Strona podtrzymuje w całości treść swojego wniosku z dnia [wpisz datę złożenia do MOPS wniosku o wznowienie postępowania](#) w sprawie [wpisz nr decyzji odmawiającej od 1 lipca 2013 ustalenie prawa do ŚP](#).

Analiza treści zaskarżonego postanowienia wskazuje, iż MOPS w [Miasto](#) wskutek wniosku Strony z [wpisz datę złożenia do MOPS wniosku o wznowienie postępowania](#) dokonał odmowy wznowienia postępowania administracyjnego pomimo wystąpienia jednocześnie przesłanek przewidzianych w art. 145a § 1 k.p.a. oraz § 2 k.p.a., tj. wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 21.10.2014 r. w sprawie oznaczonej K38/13 (opublikowany w dniu 23.10.2014 r. z Dz. U. poz. 1443) oraz złożenia w przewidzianym prawnie terminie wniosku Strony z żądaniem wznowienia postępowania administracyjnego.

Wg zapisu art. 145a k.p.a.:

„Można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja.”

a z taką niezgodnością aktu normatywnego zawartego w art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych mamy do czynienia i właśnie ten niekonstytucyjny akt normatywny leży u podstaw wydania decyzji administracyjnej nr [wpisz nr decyzji odmawiającej od 1 lipca 2013 ustalenie prawa do ŚP](#) z dnia [wpisz datę sporządzenia tej decyzji z 2013 r.](#), która narusza art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, co zostanie wykazane przez Stronę w dalszej części uzasadnienia zażalenia.

Takie postępowanie MOPS w [Miasto](#) spowodowało, iż działał on poza granicami prawa, gdyż wydając zaskarżone postanowienie złamał art. 6 k.p.a. Tym samym MOPS w [Miasto](#) nie zastosował się do 16 § 1 k.p.a. w zdaniu drugim, gdyż w sprawie nie wydał stosownego postanowienia o wznowieniu postępowania administracyjnego w sprawie zakończonej ostateczną decyzją administracyjną, a jest ono prawem przewidziane i winno zostać wznowione wskutek wniosku Strony z [wpisz datę złożenia do MOPS wniosku o wznowienie postępowania bezwzględnie](#).

MOPS w [Miasto](#) wykazał w uznaniu Strony w treści zaskarżonego postanowienia dodatkowo brak znajomości zarówno pojęcia wyroku zakresowego, skutków takiego wyroku zakresowego oraz całkowicie bezprawnie skupił się na uzasadnieniu wyroku TK z K38/13 zamiast na **sentencji** tegoż wyroku.

Wbrew twierdzeniom MOPS z [Miasto](#), iż art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych z dniem publikacji **sentencji** wyroku TK ze sprawy K38/13 nadal obowiązuje wobec Strony jest **nieprawdziwe**.

Skutkiem wyroku zakresowego Trybunału jest stwierdzenie niekonstytucyjności aktu normatywnego w części dotyczącej danej grupy podmiotowej bez zmiany literalnej treści samego przepisu. Oznacza to, iż przepis pozostaje nadal w niezmienionej postaci w zapisach ustawy (o świadczeniach rodzinnych), przy czym **nie można go literalnie stosować wobec danej grupy podmiotowej**, bowiem jest to działanie niezgodne z Konstytucją RP (art.32 ust. 1). Obowiązkiem zaś ustawodawcy jest konieczność „przeredagowania” (w postaci np. nowelizacji ustawy) przepisu tak, aby prawo literalnie zapisane w ustawie było jednoznaczne i nie wymagało odwoływań do sentencji wyroku TK.

Na potwierdzenie słuszności powyższego stanowiska Strony należy przytoczyć, że:

„Orzeczenia zakresowe oceniają pewien istniejący zakres przepisu”¹.

„Trybunał nie uchyla wówczas badanego przepisu, lecz uznaje za niezgodny z Konstytucją tylko w części istniejącej normy. Nie dokonując zatem zmiany tekstu przepisu, **zmienia wyrażoną w nim treść normatywną**. Skutkiem takiego orzeczenia jest **częściowa utrata mocy obowiązującej przepisu polegająca na wyłączeniu możliwości jego stosowania w zakresie oznaczonym w wyroku**. Po wydaniu takiego wyroku celowe jest dokonanie nowelizacji dostosowującej tekst przepisu do treści, jaka wynika z wyroku TK. Działanie ustawodawcy nie jest w tym wypadku konieczne, ale pożądane ze względu na jednoznaczność i określoność.”²

„Postulowanie się przez Trybunał techniką „wyroku zakresowego” powoduje, że przepis, którego dotyczy orzeczenie, formalnie pozostaje w systemie prawa (jednostka redakcyjna tekstu aktu normatywnego nie zostaje derogowana), natomiast **uchylana jest zawarta w nim norma prawna** (jedna z norm prawnych mających – potencjalnie – źródło w brzmieniu przepisu).”³

Sentencja wyroku brzmi następująco:

„**Art. 17 ust. 1b** ustawy powołanej w punkcie 1 w zakresie, w jakim różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną po ukończeniu przez nią wieku określonego w tym przepisie ze względu na moment powstania niepełnosprawności, jest **niezgodny** z art. 32 ust. 1 Konstytucji. ”

Sam zaś przepis art. 17 ust. 1b mówi:

„Świadczenie pielęgnacyjne przysługuje, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała:

1) nie później niż do ukończenia 18. roku życia lub

2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25. roku życia.”

zatem stosowanie kryterium wiekowego osoby niepełnosprawnej zostało uznane przez Trybunał za niekonstytucyjne dyskryminowanie grupy podmiotowej opiekunów, którzy opiekują się osobami niepełnosprawnymi jacy stali się niepełnosprawni po ukończeniu przez nich odpowiednio 18 bądź 25 roku życia i **nie może być wobec tej grupy podmiotowej opiekunów i osób niepełnosprawnych stosowane z chwilą publikacji sentencji wyroku w Dz. U.**, gdyż domniemanie konstytucyjności przepisu zostało tym wyrokiem zniesione, a przepis w zakresie tej grupy podmiotowej został **uchylony** mimo, iż redakcyjnej

1 J. Dominowska, *Klasyfikacja orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego*, Przegląd Sądowy 2008, nr 5, s. 41.

2 A. Mączyński, *Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w: Księga XX-lecia orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2006, s. 79.

3 P. Radzewicz, *Glosa do wyroku TK z dnia 20 lutego 2006 r., K 9/05*, Przegląd Legislacyjny 2006, nr 6, s. 195.

zmiany treści przepisu w ustawie nadal nie ma.

Trybunał Konstytucyjny **nie odroczył wejścia w życie sentencji wyroku** ze sprawy K38/13, stąd też jest on obowiązujący od dnia 23.10.2014 r.

Ponadto nie wolno Organowi w swoim uzasadnieniu postanowienia powoływać się na fragmenty uzasadnienia wyroku TK (*notabene* wyrwane w kontekstu sensu całego wywodu składu sędziowskiego), gdyż dokonuje w ten sposób bezprawnego poszerzenia sentencji wyroku Trybunału. **Organ może i ma powinność skupić się na literalnym brzeniu sentencji wyroku, bowiem tylko ona jest prawnie obowiązująca.**

Dokonywanie jakichkolwiek poszerzonych interpretacji jest zabronione. **Uzasadnienie wyroku Trybunału** jest miejscem, w którym skład sędziowski dokonuje wskazania przyczyn podjętego orzeczenia, natomiast **nie jest źródłem zmienionego prawa**, gdyż te zawarte jest zawsze **tylko w sentencji** wyroku. Stąd też uzasadnienie wyroku Trybunału można jedynie traktować jako „wyjaśnienie” przyczyn powziętego wyroku, natomiast nie można bazując na uzasadnieniu wyroku nie stosować się do samej sentencji wyroku, a z taką sytuacją mamy do czynienia w zaskarżonym postanowieniu Organu I-ej Instancji.

Na potwierdzenie powyższego stanowiska Strony należy przytoczyć stanowisko sędziów Trybunału Konstytucyjnego zawarte w obszernej publikacji Studia i Materiały Trybunału Konstytucyjnego Tom XLVIII z 2013 r. „Skutki wyroków Trybunału konstytucyjnego w sferze stosowania prawa” pod redakcją Macieja Bernatta, Jakuba Królikowskiego oraz Michała Ziółkowskiego.

Na stronie 192-193 tej publikacji czytamy:

„Zgodnie z art. 190 ust. 2 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawach wymienionych w art. 188 Konstytucji podlegają niezwłocznemu ogłoszeniu w organie urzędowym, w którym akt normatywny był promulgowany, a jeżeli akt nie był ogłoszony, orzeczenie ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. Wskazana regulacja (w związku z art. 190 ust. 1 Konstytucji) oznacza, że orzeczenie Trybunału dotyczące stwierdzenia zgodności albo niezgodności badanego aktu normatywnego wiąże bezwzględnie wszystkie podmioty, czyli zarówno jednostki, jak i organy władzy publicznej (w tym sądy)¹⁴. Zwrócić należy jednak uwagę, że pojęcie „orzeczenia” („wyroku”) należy rozumieć wąsko, czyli jako sentencję (część dyspozytywną), gdyż tylko ona – w świetle wyżej przytoczonych unormowań – korzysta przymiotu mocy powszechnie obowiązującej. Jak zauważył bowiem Trybunał Konstytucyjny: „tylko rozstrzygnięcia zawarte w orzeczeniu [tu: sentencji] mają moc wiążącą, a więc jedynie z treści orzeczenia [sentencji] może wynikać stwierdzenie zgodności aktu normatywnego z Konstytucją lub jej braku ze wszystkimi jego konsekwencjami. Natomiast uzasadnienie orzeczenia obejmuje jedynie przesłanki i argumenty, na których oparto ustalenia i rozstrzygnięcia Trybunału. Niezdolne do samoistnego (tj. niezależnie od orzeczenia) wywołania takich skutków, jakie ustawa (...) o Trybunale Konstytucyjnym łączy z rozstrzygnięciami zawartymi w orzeczeniu [sentencji]¹⁵.”

Na sam koniec Strona zauważa, iż uzasadnienie zaskarżonego postawienia wskazuje, iż wg MOPS w [Miasto](#) art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych nadal obowiązuje i to w żaden sposób niezmienionej postaci (można odnieść przekonanie, że wg MOPS w [Miasto](#) zakresowo niekonstytucyjny przepis nie wywołał żadnych skutków prawnych). Takie stanowisko Organu I-ej Instancji dowodzi, iż mamy do czynienia z sytuacją, w której jednostka administracyjna od dnia 23.10.2014 r. nie stosuje się do sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego, co jest jaskrawym pogwałceniem Konstytucyj RP dokonywanym przez Organ administracji (czytaj: „*wiąże bezwzględnie wszystkie podmioty, czyli zarówno jednostki, jak i organy władzy publicznej (w tym sądy)*”) i musi się spotkać z kategoryczną interwencją.

Istnieje bowiem uzasadnione przypuszczenie, iż Organ od dnia 23.10.2014 r. wydaje w sprawach o

14 Por W. Białogłowski, A. Jaworski, op.cit., s. 71; P. Winczorek, Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Warszawa 2000, s. 247; I. Chwesiuk, op.cit., s. 309. Zob. też Z. Czeszejko-Sochacki, Sądownictwo..., s. 345-349; A. Mączyński, Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, [w:] Księga XX-lecia..., s. 128-131

15 Orzeczenie TK z 5 listopada 1986 r., sygn. U5/86 (OTK w 1986 r., poz. 1).

świadczenie pielęgnacyjne decyzje z pogwałceniem art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, np. przyznając opiekunom osób niepełnosprawnych, które nabyły swoją niepełnosprawność przed ukończeniem odpowiednio 18 lub 25 r. ż., ale obecnie są dorosłe, prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, jednocześnie odmawiając opiekunom osób niepełnosprawnych prawa do tego świadczenia, jeśli są one dorosłe ale nabyły swoją niepełnosprawność po ukończeniu odpowiednio 18 lub 25 r. ż.

O słuszności wykazanych argumentów Strony mogą także dowodzić zachowania Sądów Administracyjnych w Polsce z chwilą publikacji sentencji wyroku TK K38/13 z Dz.U., które uchylają decyzje administracyjne i nakazują Organom administracyjnym ponowne rozpoznawania spraw o świadczenia pielęgnacyjne.

Przykładowo: WSA z Poznania w wyroku z 23.10.2014 r. sygn. akt IV SA/Po 355/14 uznał, iż:

„W ocenie organu w niniejszej sprawie nie została spełniona przesłanka z art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, ponieważ w przypadku matki odwołującej data powstania jej niepełnosprawności nie powstała nie później niż do ukończenia 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25 roku życia.

Wobec powyższego podstawą odmowy przyznania dodatku do świadczenia pielęgnacyjnego było niespełnienie przesłanki określonej w art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych.

W tym miejscu wskazać należy, iż powyższy przepis był przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego, który wyrokiem z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt K 38/13 orzekł o niezgodności art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych w zakresie, w jakim różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną po ukończeniu przez nią wieku określonego w tym przepisie ze względu na moment powstania niepełnosprawności z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 lit. b Ppsa Sąd uwzględniając skargę na decyzję lub postanowienie uchyla decyzję lub postanowienie w całości albo w części, jeżeli stwierdzi naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego.

Podstawy do wznowienia postępowania określone są w przepisach art. 145 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.- dalej jako "Kpa") oraz art. 145a § 1 i art. 145b § 1 Kpa. Pośród okoliczności w nich wymienionych zwrócić należy uwagę na art. 145a § 1 Kpa, który stanowi, iż można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja.

W ocenie składu orzekającego w niniejszej sprawie zaistniała podstawa do uchylecia zaskarżonej, jak i poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji, ponieważ wyżej wskazanym wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności przepisu ustawy o świadczeniach rodzinnych, który stanowił podstawę orzekania w niniejszej sprawie.”

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności, należy uznać, że Organ administracji I-szej Instancji **arbitralnie odmówił wznowienia postępowania mimo wystąpienia jednocześnie przesłanek przewidzianych art. 145a § 1 oraz art. 145b § 2 k.p.a.**, z rażąco obrażając prawa wydał zaskarżone postanowienie działając poza granicami obowiązującego prawa, działa z naruszeniem przepisów zarówno prawa administracyjnego jak i materialnego w zakresie ujętym w *petitum* zażalenia, z tego też względu niniejsze zażalenie należy uznać za w pełni zasadne a Strona wnosi jak na wstępie

PODPIS ODREČNY

.....
Imię i Nazwisko

(podpis Strony)

poniżej komentarz do usunięcia przed wydrukowaniem wniosku

W tekście w miejscach gdzie została użyta **niebieska czcionka** należy wpisać właściwe informacje, bądź użyć właściwej formy osobowej (on/ona), po zmianach w tych miejscach oczywiście tekst należy zmienić na czarny.

W miejscu **czerwonej czcionki** należy podpisać się odręcznie na wydrukowanym wniosku, oczywiście określenie „odręczny podpis” należy usunąć przed wydrukiem.

Wzór zażalenia jest adresowany do MOPS, ale jeśli w Twoim rejonie wnioski o ŚP, SZO czy ZDO składa się w innej instytucji to wówczas należy samodzielnie zmienić tekst wniosku i zamiast MOPSu wskazać poprawnie nazwę i siedzibę instytucji, do której jest kierowane zażalenie. To samo dotyczy „Prezydenta Miasta” - w Waszym przypadku może to być np. Wójt czy Burmistrz – wszystko zależy gdzie mieszkacie i kto w Waszym rejonie zamieszkania jest uprawniony do wydania odpowiedniego postanowienia w którego imieniu działa MOPS GOPS itd. stąd zamiast „Prezydent Miasta” może okazać się że macie wpisać do zażalenia odpowiednio np. „Wójta” - takich zmian musicie już dokonać w tekście sami.

Zażalenie składa się albo:

- w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach i osobiście należy pojechać do MOPS (czy GOPS, CPR czy innym organie, w którym realizowane są świadczenia rodzinne w Waszym rejonie), zostawiając tam jeden egzemplarz oraz żądając aby na drugim egzemplarzu została postawiona pieczęć urzędowa potwierdzająca złożenie zażalenia (ten potwierdzony egzemplarz zabieracie ze sobą, to jest dla Was dowód złożenia zażalenia)
- w jednym egzemplarzu i wówczas takie zażalenie należy wysłać pocztą **poleconą** na adres MOPS (odpowiednio: GOPS itd.), możecie wysłać **polecony za potwierdzeniem odbioru** ale nie jest to wg mnie potrzebne, natomiast musi to być co najmniej **list polecony**.

Termin na złożenie zażalenia upływa ostatecznie **7 dni po jego odebraniu przez Was** – tj. jeśli odebraliście zażalenie np. **10 grudnia 2014 r.** to zażalenie można złożyć osobiście lub wysłać pocztą jeszcze **17 grudnia 2014 r.**

Jest jeden wyjątek od tej reguły: jeżeli **ostatni dzień** tego okresu siedmiodniowego wypada w **niedziele** lub **święto** to termin przesuwa się do najbliższego dnia roboczego. Oznacza to, że jeżeli ktoś odbierze postanowienie np. w dniu 18 grudnia 2014 r. to ostatni 7 dzień upływa w dniu 25 grudnia 2014 r. ale ponieważ jest to **święto** to termin przesuwa się UWAGA aż do 27 grudnia 2014 (dzieje się tak, ponieważ 26 grudnia to też święto więc termin ulega wydłużeniu w tym szczególnym wypadku w sumie aż o dwa dni, bo do pierwszego dnia roboczego – sobota jest uznawana za dzień roboczy jeśli nie jest świętem. Należy pamiętać, że MOPS w sobotę będzie zamknięty ale trzeba wówczas wysłać zażalenie przez pocztę polską „poleconym”) itp

Jeżeli ktoś potrzebuje ten WZÓR zażalenia w postaci pliku który można na komputerze otworzyć w MS Office lub Open Office to proszę wysłać prośbę na adres:

q5q5q5@wp.pl

pozdrawiam

opiekun matki